

Lukáš 21,25-36: Budou znamení na slunci, měsíci a hvězdách a na zemi úzkost národů, bezradných, kam se podít před řevem valícího se moře. Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocnosti nebeské se zachvějí. A tehdy uzří Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou. Když se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko.“ Vypravoval jim podobenství: „Podívejte se na fíkovník nebo na jiný strom: Když se už zelenají, sami víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že je blízko království Boží. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane. Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepominou. Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil jako past. Neboť přijde na všechny, kteří přebývají na zemi. Buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka.“

Bratři a sestry, dnešní evangelijní text je velmi zvláštní, jakoby ani nebyl z Nového zákona. Připomíná spíš hrůzné scénáře, s kterými k našim dveřím přichází Svědkové Jehovovi, nabádají nás k obrácení, protože konec je blízko.

Ten text je prorockou vizí. Prorok, mluví skrz utrpení své generace ke generacím budoucím. Skrze současný soud mluví o soudu budoucím. Proto se třeba do popisu Hospodinova pomazaného vejde jak perský král Kýr, který pomohl Izraelcům z babylonského zajetí, tak náš Ježíš Kristus. A Babylonské zajetí se překrývá s každým dalším židovským zajetím a útlakem. Časy se mění, ale něco v nich zůstává, proto k nám mohou promlouvat i velmi staré texty, bible je toho skvělým příkladem.

S prorockými texty je jedna velká potíž. Promlouvají k nám různě v různých dobách. Rezonují, ale těžko se vykládají. Prorokem se může stát kde kdo, i docela nedávný bard, jehož píseň se mi neustále vybavovala při psaní dnešního kázání: **Na stěně mříž - znamení doby. Děším se obrázků, děším se šachu. Zbyl jenom kříž, zůstaly skoby a myšlenka na lásku v zajetí strachu. Zástupy lidí jdou pozpátku vpřed tak, jako raci. Zbabělost - hostii každý si pozvedá, pálí ho dlaň. Mnozí se stydí, že stavěli svět, některý zvrací. Dávaje bestii ze svého oběda povinnou daň. K výkazu ztrát připište sebe, že jste jen couvali mlčky a kvapně. Zato když brát chtěli vám nebe, že jste jim kývali, Bože, tak trapně!** Ta píseň ke mně promlouvá, dotýká se mě teď a tady. Věřím, že jednou bude rezonovat v mých dětech. Každá doba, každá generace se může připravovat o nebe o spásu, může zaprodat sebe sama pro pohodlí, klidný život.

Není ani tak důležité kdo uzří Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. Nejde o to, kdo patří do zlomové generace, ale kdo je schopný si všimnout změny. Kdo má otevřené srdce. Kdo vidí střípky Božího království, kdo vidí znamení doby. Kdo v zelenajících se stromech pozná příslib budoucího léta. Kdo je připraven, má otevřené srdce. Kdo se nenechal uchlácholit tím, že jsou

to už dva tisíce let, co Ježíš odešel, pravděpodobnost že by se vrátil zrovna dnes je mizivá.

Mnoho generací má pocit, že jsou těmi zlomovými, že svět už nikdy nebude jako dřív. Myslely si to poválečné generace, myslely si to Husákovy děti, myslí si to i má generace narozená do svobody.

Jednotlivé generace postupně vplouvají do proudu dějin, stává se z nich kapitola v učebnici dějepisu. Řadí se vedle třicetileté války a stěhování národů.

Člověk má tendenci pokládat svou dobu za přelomovou, události, které se kolem něj dějí za něco zásadního. Převratné změny se ale často dějí bez povšimnutí, bez nějaké velké slávy. Třeba to jak se za posledních pár desetiletí změnila moderní technologie a možnosti cestování.

Dnešní evangelium nám říká, že máme vidět. Vidět náznaky, zelenající se fíkovník, vidět to, co tu za tím ještě není, co raší, existuje jen v náznacích, co přichází. Ne jen zpětně reagovat na to, co už tu je. Církev nemá být pouhou odpovědí na otázku, kterou si lidé už položily, má této otázce předcházet. Nemá být je útočištěm pro příštího Krista, máme mu vyrazet naproti.

Slunce a měsíc jsou naše jistoty. Jsou něčím neměnným, stálým. Ale až přijde Boží království, tak se tyto jistoty otřesou. Něco podobného jsme četly i v prvním čtení: **Způsobím, že člověk bude vzácnější než ryzí zlato, člověk bude nad zlato z Ofíru. Otřesu totiž nebesy a země se pohne ze svého místa prchlivostí Hospodina zástupů v den jeho planoucího hněvu.** Lidské jistoty nejsou ničím stálým, nedá se na ně spolehnout, nemůžeme se o ně opřít. A tak nám nezbyvá než brát si k srdci nejsrozumitelnější část dnešního evangelijního textu, totiž jeho závěrečnou výzvu.

Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil jako past. Neboť přijde na všechny, kteří přebývají na zemi. Buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka.“

Amen